

AHMED AYTİMUR

(1924 – 2016)

Ahmed Aytimur ağabeyimiz 1924 Elazığ doğumludur. 1948 senesinde 24 yaşına gelince hem çalışmak, hem de Kur'anî dersler almak için İstanbul'a gelir. Allah O'na, aradığını İstanbul'da fazlasıyla lûtfeder... Bir ömür boyu hadimi ve naşiri olacağı 'Kur'an-ı Hakîmin hakiki bir tefsiri ve o güneşin bir nuru ve onun bir memuru olan Risale-i Nur'u' nasip eder ona... İçi kaynayan Aytimur hemen o nurların sahibi ve müellifi Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini arar, bulur ve Emirdağ'ında ziyaretine gider... Artık âlemi değişmiştir... Hayat programını yeniden düzenler; hayatını, hayatın mücidine feda eder, vakfeder... Çoluk çocuk, ev, evlenme, mal, mülk bunları lûgatından siler atar... Bunların manasını da bilmez olur Ahmet ağabey... Daha doğrusu manasızlığını bilir... Milyarlar senelik hayat-ı bakiyenin yanında, faniyatın manasızlığını kendi âleminde bilir, keşfeder...

Ahmet Aytimur 1950 senelerinin başlarında önce Süleymaniye'deki 50 numaralı evde; birkaç sene sonra da yine Süleymaniye Kirazlımescid Sokaktaki 46 numaralı evde, daha doğrusu dersanede kalmaya başlar. 46 numara, aynı zamanda 1962 senesinden itibaren Zübeyir ağabeyin vefatına kadar kalacağı evdir. O zamanki ev arkadaşları; Muhsin Alev, Mehmet Fırıncı, Mehmed Emin Birinci, Üzeyir Şenler, Hakkı Yavuztürk gibi İstanbul'un ilk genç nurcularıdır... Bu bir avuç insanın en mühim görevi ise Risale-i Nur'un eski ve yeni harflerle neşridir... Bu ağabeylerin ilk başlarda yazarak ve teksir ederek başlattıkları İstanbul neşriyat hizmetleri, 1956'dan itibaren matbaalarda devam eder... Aytimur Ağabey onlardan birisidir ve o artık nâşirdir...

Bu genç kadronun 1950 senesinde yeni harflerle tab ettirdikleri Gençlik Rehberi Risalesi sebebiyle, 1952'de Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri hakkında bir dava açılır... Büyük Üstad bu vesileyle çeyrek asrı aşkın bir zamandan sonra tekrar İstanbul'dadır... Bediüzzaman'ı İstanbul'da Ahmet Aytimur ve diğer talebeleri karşılarlar... Artık 52'den itibaren vefatına kadar zaman zaman İstanbul'a teşrif edecek olan Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri onların misafiridir...

Emirdağ Lâhikasında Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin bir vasiyetnamesi vardır. Bu vasiyetnamede Ahmet Aytimur Bediüzzaman'ın varisleri arasında sayılmaktadır. Mektubun ilgili kısmı şöyledir:

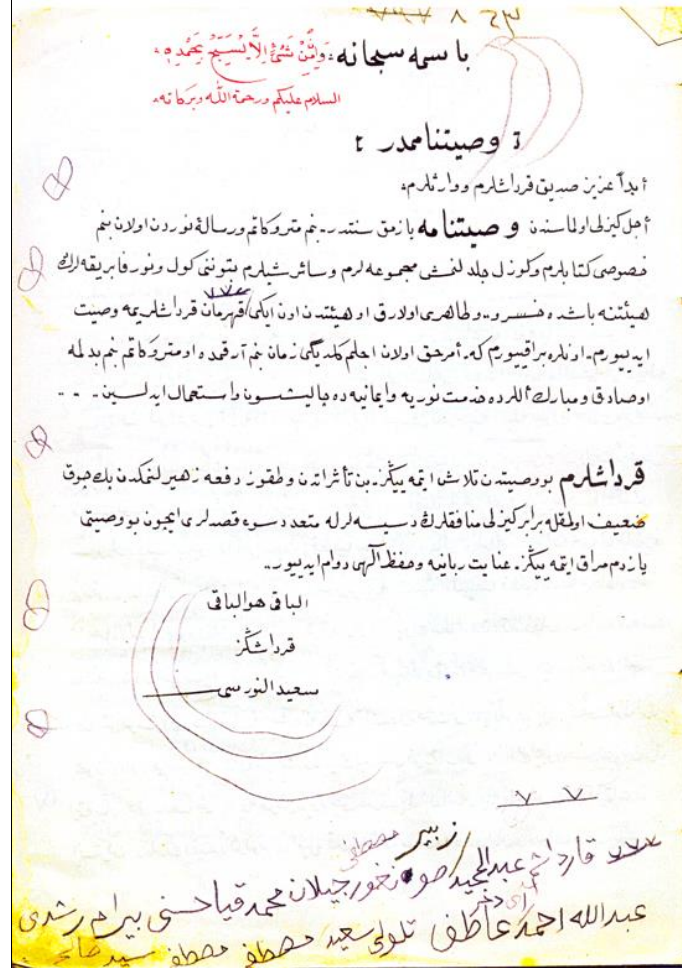
“Vasiyetnamemdir

“Aziz, sıddık kardeşlerim ve vârislerim!

“Ecel gizli olmasından, vasiyetname yazmak sünnettir. Benim metrukâtım ve Risale-i Nur'dan olan benim hususî kitaplarım ve güzel cildlenmiş mecmualarım vesair şeylerimin bütünü, Gül ve Nur fabrikalarının heyetine, başta Hüsrev ve Tahirî olarak o heyetten oniki (*) kahraman kardeşlerime vasiyet ediyorum. Onlara bırakıyorum ki; emr-i hak olan ecelim geldiği zaman, benim arkamda o metrukâtım, benim bedelime o sadık ve mübarek ellerde

hizmet-i Nuriye ve imaniyede çalışsın ve istimal edilsin.

(*) “Kardeşim Abdülmecid, Zübeyr, Mustafa Sungur, Ceylan, Mehmed Kaya, Hüsnü, Bayram, Rüşdü, Abdullah, Ahmed Aytimur, Âtîf, Tillo'lu Said, Mustafa, Mustafa, Seyyid Sâlih.”¹ (Em. Lâhikası 136)

Bediüzzaman Hazretlerinin kendi el yazısıyla yazdığı vasiyetin haşiyesinde on beş isim geçiyor

Ahmet Aytimur ağabeye yaptığım her ziyaretimde, bu vasiyetin verdiği mesuliyet ve ağırlığı omuzlarında hissettiğini hep hissettim. Aslında her nur talebesinde olması gereken; neşir, tashihat ve Risale-i Nur'un orijinalliğinin muhafazası hususlarında fevkalade hassasiyet gösterdiğini gördüm... Kendisi el'an 'Envar Neşriyat' ile, neşriyat hizmetlerine devam etmektedir...

1968'den beri yüzlerce ağabeyle görüştüm, hatıralarını aldım, saatlerce kayıtlar yaptım. Ama itiraf ediyorum ki, en zoru Ahmet Aytimur ağabeyimizle oldu... Çok zorlandım... Konuşmak istemiyor, hele kendinden hiç bahsetmek istemiyordu... Sık sık, "Risalelerde var oradan okuyun" diyordu... Artık şefkatine sığınarak kameramı açıp sınırları aşmadan Bilal ve Hüseyin kardeşlerin de yardımıyla sorular sorup kendisini zorluyorduk... Bazen ayaküstü sohbeti tarzında, bazen de yürürken peşine takılarak kapı aralığında bile oluyordu sohbetimiz... Okuyacağınız hatıralar çok daha fazla olabilirdi... Ama ne yapalım ki şimdilik bizden bu kadar. Zannedilmesin ki bu konuşmalar bir kerde

¹ Bu vasiyetnamede Üstad hazretleri, metrukati için Hüsrev ve Tâhiri'den başka on iki kahraman kardeşim demektedir. Fakat (*) işareti ile verdiği dip notta on beş isim saymaktadır. Mektubun aslının Said Özdemir ağabeyde olduğunu duyduğumdan kendisini ziyaret ederek bu meseleyi sordum. Verdiği cevap aynen şöyledir: "Evet Üstadımızın kendi el yazısıyla yazılmış olan bu mektubun aslı bendedir. Dip notta aynen on beş kişinin adı kendisi tarafından yazılmıştır. Mektubu teyit ediyorum."

oldu bitti. Öyle değil; 3-4 sohbetin neticesinde çıktı bu kadar netice... Yalnız Ahmet ağabey hiçbir zaman bana kızmadı ve darılmadı... Herhalde, samimi olarak, ihlâsla hatıralarını kaydetmek istediğimi ferasetiyle anlamıştı. Bir de; Ahmet ağabey çok şefkatli, çok lâtifeli ve esprili birisi... Cevap vermek istemediği zaman hemen bir nükte ile işi bağliıveriyor... Allah kendisine uzun, hayırlı ve sıhhatli ömürler versin inşallah... Âmin...

Ahmed Aytimur Anlatıyor:

İSTANBUL'A 1948'DE GELDİM...

-Ahmet abi, nerelisiniz, kaç senesinde doğdunuz?

-1340 (1924) Elazığ'ın Baskil Kazasının 'Hacımustafaköy' Köyünde doğdum. (Elazığ'a 51, Baskil'e 13 km. mesafedeki bu köyün nüfusu 2000 sayımlarına göre 103 kişidir.)

-İstanbul'a ne zaman geldiniz?

-İstanbul'a 1948'de çalışmak için geldim... Elazığ'dan. Kur'an bilmiyordum ben... Bir sene kaldıktan sonra 1949'da öğrenmeğe başladım Kur'anı. Hatıraları anlattırıyorsunuz bana ama sonra iyi olmuyor bunlar...

-Ahmet abi kaybolup gitmesin bunlar. Hem sizi hem de Üstadımız Bediüzzaman'la olan münasebetlerinizi duyalım, tanıyalım, bilelim... O tarihlerde İstanbul'da Kur'an tab ettirdiğinizi duymuştuk. Nasıl oldu bu?

-Evet, İstanbul'da Kur'an bastırdım ben. Yıllar sonra Hizmet Vakfı olarak tevafuklu Kur'anı da bastırdık ya; ondan evvel Kur'an-ı Kerim baskısı yaptırıyordum. Hattat Hasan Rıza'nın yazdığı Kur'anı bastırdım...

-Kur'an tab etmek nereden aklınıza geldi?

-O iş şöyle başladı: O sıralarda Kur'anı Kerimin tab işi masonların, Ermenilerin elindeydi. Onlar inhisar altına almışlardı... Üçüncü hamur kağıda Kur'an bastırıyorlardı... Bu sebeple ben de bastırayım dedim. Ama param da yok... Bir Maarif Kütüphanesi vardı; ben sanıyordum ki, o devletindir. Sonra araştırdım, Şia imiş... Bana çok çektirdiler, çok mani olmak istediler, çok da zarar ettim... Ama asıl maksadım; bu matbaa işini öğrenelim de, Üstad'ın yazdırdığı renkli, tevafuklu Kur'an-ı Kerimi neşredelim istedim... Bu gaye ile başladım.

-Üstad bu Kur'an tab ettirmenizden haberdar mıydı, takdir ediyor muydu?

-Evet... İlk bastığım Kur'anların formalarını üstada gönderiyordum, Üstad Hazretleri de orada iki üç formayı karton cilt geçirip bana gönderiyordu. Bunu Hüsnü (Bayram) de bilir yani.

-Risale-i Nur naşirliğini Üstad size nasıl verdi?

-Neşrediyoruz işte, şimdi çoklar neşrediyor... (Aytimur ağabey gülerek cevabı geçiştirdi...)

-O zaman Üstad Hazretleri, matbaa işlerinde tecrübelisiniz diye naşir olarak size vazife vermiş demek ki?

-İşte... (Aytimur ağabey bu soruma da kendinden bahsetmek istemediğinden gülerek cevap verdi. Biz bunu soruyu tasdik makamında anladık. Ö. Özcan)

-Risale-i Nur'u nerede tanıdınız? Elazığlı olmanız hasebiyle hemşeriniz Hulusi ağabeyden mi duydunuz?

-Risale-i Nur'u İstanbul'da tanıdım.. Elazığ'da Hulusi ağabeyden değil... Hulusi ağabeyi sonradan tanıdım... Yalnız herkes korkuyordu o zamanlarda...

-Üstad Hazretlerini ilk defa nerede gördünüz?

-Üstad hazretlerini ilk defa 1950 senesinde Emirdağ'ında ziyaret ettim.. Aradan çok zaman geçti ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum.

-Soyadınız Risale-i Nur'da Aytimur olarak geçiyor ama bazı yazılarda Aydemir veya Aytemur diye de okudum. Doğrusu nedir?

-Soyadım bazen değişik yazılıyor. Nüfusta Aytimur'dur. Risale-i Nur'da da Aytimur geçiyor? Soyadı kanunu çıktı, hısımlar sahip çıkmadılar, nüfustakiler kendileri verdiler soyadımızı, birkaç sefer de değiştirdiler. Biz de takip etmedik... Soyadını öyle verdiler. Onu da şunun için yaptılar: Şarkta aşiretler vardı ya aşiretleri dağıtmak için yaptılar. Dağıttılar da... Sonra Elazığ, Bingöl ve Diyarbakır'ın isimlerini de değiştirdiler: Elaziz, Elazığ; Diyar-ı Bekir, Diyarbakır; Çabakçur, Bingöl oldu...

1952 GENÇLİK REHBERİ MAHKEMESİ ÇOK KALABALIKTI

-1952'de mahkemesi olan Gençlik Rehberini siz mi basmıştınız?

-Evet, İstanbul'da 1951 senesinde yeni harflerle 'Gençlik Rehberi' baskısı oldu. 1952'de Üstadın da gelip muhakeme edildiği, İstanbul'da mahkemesi olan kitap odur... Ramazan Tuncay, Hâfız Emin, Abdülmuhsin, Yusuf ziya Arun, -Ziya Nur değil o başka birisidir- beraber tab ettirdik... Yeni harflerle...

-Üstad mı size emir vermişti, 'Gençlik Rehberi'ni basın' diye?

-Evet. Üstad, 'Gençlik Rehberini yeni harflerle tab edin' diye telefonla söylemiş. Öyle tab edildi... Sonra mahkemeye verildi...

-Bu mahkemede siz de vardınız... Nasıl geçti mahkeme?

-Gençlik Rehberi Mahkemesi çok kalabalıktı. Salon çok doluydu... Mahkeme reisi cemaatin dışarı çıkmasını istedi, fakat olmadı. Sonra "Hocaefendi siz söyleyin" deyince; Üstad'ın bir işareti ile salon boşaldı. Bir de yemin verirken Reis Üstad'a ayağa kalk dedi; Üstad başını salladı, kalkmadı. Hakimler oturunca Üstad kalktı ayağa... Öyle olunca hâkim; "Hocaefendi oturun siz" dedi. O zaman Üstad oturdu. Hâkimler müspetti, beraat verdiler; zaten bir şey yoktu ki. Bediüzzaman Hazretleri hep onlar için, onların kurtulmaları için çalışmış zaten... Bir de Üstad'ın başında sarık vardı. Hâkim "sarığı çıkar" dedi. Üstad çıkardı ama belinde bir tane daha vardı, hemen onu bağladı. Ona da bir şey diyemediler... Üstadımız İstanbul'a geldiğinde ilk olarak otelde kaldı. Sonra evde kalıyordu.

Emniyet'te Birinci Şube irtica ile uğraşıyordu ya; Üstad Hazretleri 1. Şubenin komiserine: "Siz bu Gençlik Rehberini içindeki Hüve Nüktesi için toplattırdınız. Çünkü o tabiatı tar-u mar ediyor" dedi. Üstad bu kelimeyi kullandı. Komiser de kabul etti, tasdik etti yani. Ben oradaydım...

-Kitaplarda da geçiyor bu cümle.

-Geçiyor ama komiserin ikrarı geçmiyor kitapta.

-İstanbul'da büyük kitaplar ne zaman basılmaya başladı?

-Büyük kitaplar 1956-57'de basılmaya başladı. Ankara'da kardeşler basmaya başlayınca İstanbul'da da birkaç ay sonra başladı. Ankara'da Atıf Ural ile başladı. Türkmenoğlu o zaman hukuk talebesiydi, sonra o ve diğer kardeşler de katıldı... Kitaplar basıldıkça Üstad çok seviniyordu. 'Bugün bizim bayramımız' derdi. O zaman, 'Nur Âleminin bir Anahtarı' da burada, İstanbul'da teksir edildi.

-Kitapların kırmızı cilt olması Üstad'ın tercihiydi?

-Biz risaleleri ciltletip Üstad'a gönderiyorduk. Mavi ciltli veya başka renklerde... Sonra orada Ceylan bize: "Üstad onları söktürüyor tekrar kırmızı olarak ciltletiyor" demişti. O zaman biz de; "öyleyse kırmızı cilt yapalım" dedik. Bunlar risalelerde var; "sevmediği siyah renkli mürekkep kırmızıya inkılâp etti" diyor ya...

(Soldan) Ömer Özcan, Ahmet Aytimur, Hüseyin Dönmez, Abdülkadir Ulukuş

RİSALE-İ NUR'UN PARASI VE TAYİNAT MESELESİ

-Tayinat meselesini nasıl yapıyordu Üstad Hazretleri?

-Bunlar risalelerde var... Oradan okuyun...

Mesela: İnebolu'daki Ahmet Nazif Çelebi, Üstad Hazretlerine telif ücreti olarak "onda birini al" diye ısrar ediyor... Üstad Hazretleri almıyor... Nazif Çelebi ısrar edince Üstad Hazretleri alıyor, talebelere dağıtıyor... Onda birini... Mesela bu kitap kaç mal oldu; diyelim beş liraya, onda biri elli kuruş eder... Elli kuruşu alıp tayinat olarak dağıtıyordu... Kitap satılsa da satılmasa da biz Üstad'a veriyorduk. Fakat doğrusu ben hepsini Üstad'a vermek istiyordum. Fakat Üstad Hazretleri almadı, kabul etmedi... "Tayinattan başka almaya mezun değilim" dedi. Üstad kendisi de yalnız tayinat alırdı. "Said de bir hizmetkârdır. Hayatta tayinini alabilir." Diyor ya...

Bak Üstad burada ne diyor: "... Kendi elbisemi ve lüzumlu eşyama satıp o para ile kendi kitablarımı, yazan kardeşlerimden satın alıyorum. Tâ Risale-i Nur'un ihlasına dünya menfaatleri girmesin, bir zarar vermesin ve başka kardeşler de ibret alıp hiçbir şeye âlet edilmesin."(Em. Lâh.273) (Ahmet ağabey Emirdağ Lahikasını getirdi ve bu kısmı bize okudu.)

-Siz şimdi tayinatları nasıl dağıtıyorsunuz?

-Biz şimdi Üstad zamanındaki gibi aynen devam ediyoruz. Ben Hüsnü'ye veriyorum; o dağıtıyor.

-Peki biz evliyiz; bize de veriliyor tayinat, evlilere caiz midir? Üstad da verir miydi?

-Caizdir caizdir. Evlilere de veriliyordu. Burada maksat onların da hissedar olmalarıdır.

Bir de; Üstad Hazretleri tab için gönderdiği paraya mukabil kitap alıyordu. Baskısı için gönderdiği paralar var ya... Kitabın üzerindeki fiyat neyse o fiyattan hesap edip kitap alıyordu. Okuduk; "Kendi kitablarımı paramla satın alıyorum" diyor ya...

Kitapları satanlara da sekizde birini veriyordu. Sekiz kitapta bir kitap veriyordu. Hesap etmiş o zaman, yüzde on iki buçuğa geliyordu.

Ankara'da Said (Özdemir) kardeş bastırıyordu, ben de burada ciltlettiriyordum. Sağa sola ihtiyaç olan yerlere gönderiyordum. Acizane olarak ben bunları biliyorum. Üstad Said'e para ödüyordu... Para yerine kitap alıyordu... Mesela bin lira göndermişse, bin liralık kitap alıyordu. O kitapları satanlara da kendi parasından sekizde birini bırakıyordu... Kendi parasından... İşte Said (Özdemir) hayatta...

Çok şükür ben de aynen şahsıma kitap aldım mı kitapların parasını veriyorum. Ama size veya başkasına hediye etsem, o başka. Kendi şahsıma paramla alıyorum. Para verip alıyorum. Üstad Hazretlerinin düsturları çok ince...

(Ahmet Aytimur Ağabeyimiz; "tayinat meselesi risalelerde var, oradan okuyun" demişti; beşte bir tayinat meselesi Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçiyor: "Cenab-ı Erhamürrâhimîn'e hadsiz şükür olsun ki, Eski Said gibi şimdi Risale-i Nur kendi hakikî talebelerinin tayinlerini neşriyatıyla mükemmel vermeye başlamış. A'zamî ihlası kırmamak için Risale-i Nur has talebelerine, hususan nafakasını tedarik edemeyenleri tam tamına idare edecek derecede Risale-i Nur'un satılan nüshalarının beşten birisi Risale-i Nur'un hakkı olduğu cihetle şimdi elli-altmış talebesine kâfi sermayesi çıkıyor. Benim (bîçare Said'in) içinde hiçbir hakkı yoktur." (Em. Lâh. 232)

Hüsni Bayram, Yılmaz Bayram, Ahmed Aytimur

15 MAYIS 2008 İZMİR

ÜSTAD: AHMET AYTİMUR'U ON ŞEYH-ÜL İSLAMA DEĞİŞMEM

-Sungur ağabeyden şunu duydum. Üstad Hazretleri sizin için defalarca söylemiş: "Yeminle söylüyorum, Ahmet Aytimur'u on şeyh-ül İslama değişmem" demiş?

-Benim yanımda böyle bir şey söylemedi. İnsan kıtlığında işte biz burada bastırıyorduk, onun için söylemiş olabilir.. Benim yanımda söylemedi.

-Başkasından duymuş muydunuz?

-"Risaleleri okuyalım biz... Onun dediklerini yaparsak biz yeter... Allah hepimize uymak nasip etsin..." (Ahmet ağabey gülümsedi, kendinden bahsetmek istemiyor...)

-Üstad Hazretlerinin dört mezhebi azimet noktasında tevhid etme meselesi?

-Sözler'de var ya... Yaptığınız bir mezhebe uysun diyor. Onu biliyorum ben.

-Hiç hapishanede yattınız mı?

-Ben on beş gün Emniyette 1. Şubede yattım, bir hafta da Merkez Komutanlığında kaldım. Başka hapis hayatım olmadı.

-Hulusi ağabey hiç yatmamış?

-Hulusi ağabey hiç yatmadığı gibi, hiç de götürmemişler... Bir kere bile oraya düşmedi... Çünkü Üstad, "seni vermeyeceğim" demiş ona.

-Hulusi ağabeye Elazığ'da bir ziyaretimde bana: "Ben Üstad'ı ya beş kere, ya da altı kere gördüm" demişti. Ama Üstad ona çok büyük bir makam vermiş. Bu ilk muhatap olma noktasından mı acaba. Herkesin Üstad'ın etrafından dağıldığı bir zamanda?..

-Tabi bir de hâlisane olarak, ihlasla, kalben bağlanmış... Bir mektubunda; "Seni teşvik etmeye lüzum görmüyorum" diyor Üstad.

-Elazığlı olmanız hasebiyle kendisi ve ailesi ile tanışıyor muydunuz?

-Yok, ben Üstad'la tanıştıktan sonra onunla tanıştım. Bir oğlu Eskişehir'de, bir oğlu İstanbul'da, bir Oğlu da Elazığ'da vardı; hepsi vefat etti. Şimdi bir kızı kaldı herhalde. Üstad Hazretleri bana: "Onunla muhabereni kesme" demişti.

-Daima muhabere içinde oldunuz mu?

-Görüşüyoruz daima... Bak mektuplarla hala görüşüyoruz... (gülüyor) Hulusi ağabey çok ihlâslıydı. Tahsili de vardı tabi. Hüsnü ile beraber Kastamonu'ya Mehmet Feyzi ağabeyin ziyaretine gitmiştik. Hulusi ağabeyin bahsi geçince; "Ben Hulusi ağabeyi görmemişim. Onun yaptıklarını tasvip ediyorum. Selam söyleyin" dedi. Aradan bir zaman geçti, yine Hüsnü ile Hulusi ağabeye gittik. Mehmet Feyzi ağabeyin selamını söyledik. Selamını aldı: "Ben Mehmet Feyzi'yi görmedim. Onun yaptıklarını tasvip ediyorum" dedi. O, Çanakkale harbine de girmiş, gazi olmuş. Ben de sık sık gidiyorum Çanakkale'ye, şehitlere ziyarete...

-O kadar gelmişken İzmir'e de geçiverin Ahmet ağabey

-Sabah gidiyor, gece dönüyorum ben.

-İzmir'de üstat'ı görenlerden Mustafa Birlik'ten başka var mı?

-Muzaffer Erdem, Mehmet Batmazoğlu, Kadir İnci, Musa Yukarı, Hacı Kemal, Necdet Bey, Mehmet Akif, Bekir Akgün. Tire'de, Manisa'da da var.

-Duyuyoruz, İzmir'de risale okuyanlar çokmuş... Maşallah...

-İzmir'de bir de Mehmet Gülırmak ağabey vardı, 1997'de Karşıyaka'da vefat etti. Hüsvrev, Rüştü ve Re'fet ağabeyleri Üstad'a ilk defa Mehmet Gülırmak götürmüş.

-Ben onu hiç görmedim. O üstadın yanında kalmış.

-Evet. 16 yaşında Barla'da Üstadın hizmetine girmiş.Gülırmak ağabey sonradan İzmir'de oturuyordu. İzmir'de vefat etti. Şahin Hocanın Akhisar Hilaliye Hâfız Cemiyetinin merasimi vardı. O gün vefat haberi geldi. Akhisar'daki ağabeyler, cemaat olduğu gibi cenazesine gitmişti... İzmir Karşıyaka'da...

-Allah rahmet etsin. Aslen nereliydi?

-Ispartalı

-İzmir'e niye gelmiş?

-Çocukları İzmir'deydi. Kadifekale'de otururken sonra Karşıyaka'ya oğlunun yanına geçti. Orada vefat etti. Gülırmak ağabey Üstad'a turnam türküsünü söylemiş... Üstadla bir gezintiye gitmişler Isparta'da. Üstad, "Mehmet Evladım; bir nat-ı şerif çek" deyince; "o kadar biliyorum, fakat hiç birisi aklıma gelmiyor, aklıma hep Turnam türküsü geliyordu, ben de başladım okumaya..." Üstad: "Fesuphanallah! Fesuphanallah; Mehmet bu avamın şarkısıdır" demiş hep. "Isparta'da, "koca evliyaya turnam türküsü okumuş diye takılırlardı bana" diye anlatıyordu kendisi. (Ahmet ağabey gülüyor..)

-O zannedersem Üstad'a bir yemek hazırlamış? O nasıl olmuş.

-Üstad az koy deyince; "ben onu bir lokmada bitiririm" demiş.

-Üstad herhalde; "nefsine hâkim olamayan hiçbir şeye hâkim olamaz" diye ona demiş?.

-Evet ağabey kendisi öyle anlatıyordu. (Mehmet Gülırmakla alakalı benzer hatıraların tamamı Ağabeyler Anlatıyor 1 kitabındadır.)

Hüsni Bayram, Ahmed Aytimur

RİSALE-İ NUR'UN YENİ HARFLERLE TAB KARARINI ÜSTAD VERDİ

-Üstada ziyarete gitmiştim ben, Üstad: "Şimdiye kadar yeni yazıyla neşredelim diye kardeşler istiyorlardı; ben müsaade etmiyordum. Şimdi Hristiyan çocuklar istifade etsin diye rıza gösterdim" diye söyledi bana. Yani Risale-i Nur'un yeni harflerle tab kararını bizzat Üstad verdi...

-Sonra ben Hüsrev ağabeye bir mektup yazdım, Isparta'ya.. Üstad da Isparta'daydı; Üstad'a yazmadım, Hüsrev ağabeye yazdım... O'na; "Büyük Sözler'i neşrediyorum" diye yazdım. Hüsrev ağabey mektubuma cevap verdi. Cevabında, "Ankara'daki kardeşlere söz verdik, onlar yapacak" diye yazdı... Yani yeni yazıyla basmayın diye herhangi bir şey söylemedi, karşı çıkmadı.

Tabi sonra karşı çıktılar... Ben on sene kadar uğraştım, gidip kendisiyle görüşmek istiyordum... Görüştürmüyorlardı. On sene sonra kardeşler gidelim dediler; "Kaç defa görüşmek istedim mani oldular, ben gelmem" dedim.. Biz de o zaman Hattat Hamid Aytaç'a tevafuklu Kur'an-ı Kerimi yazdırmıştım. Daha baskıya geçilmemişti. "Şimdi gitsem Kur'anı isteyecek; vermesek kalbi kırılacak, ben gelmeyeyim" dedim. "Biz ona tembih ederiz, ondan bahsetmez" dediler. "O zaman gidelim" dedim. Beş on kişi Isparta'ya evine gittik. Evinde bir cemaat vardı oturuyorlardı. Hüsrev ağabey de geldi. Orada: "Abi size yeni yazıyla Risalelerin baskısını yapalım diye mektup yazdım. Cevap verdiniz, mektubunuzu Ankara'daki kardeşlere verdim. O zaman siz deseydiniz 'yeni yazı istemiyorum' diye, Ankara'da yapmazdık." Etrafındakiler...

ÜSTAD: TOPLU OLARAK RİSALE-İ NUR OKURKEN BAŞKA KİTAP OKUMAYIN; BAŞKA KİTAP OKUNURKEN DE RİSALE-İ NUR OKUMAYIN

-Üstad hazretlerinden birkaç hatıra rica etsek?

-Üstad hazretleri İstanbul'da... Bir gün, "beni kalabalık bir yere götür" dedi. O zaman Karaköy'de tramvay yolu vardı, taksim'e çıkardı... Orada Bankalar Caddesi diyorlardı; kalabalıktı orası... Oraya götürdüm. Orada bana; "..... gidelim" dedi. (Ahmet ağabey o yerin adını şimdi hatırlayamadı. Draman olabilir) Üstad orada oturmuş ya evvelce... Deniz kenarında... O zaman oradaki evler daha yapılmamıştı. Taksiyle gittik biz... Taksiden indik, "burada biraz duralım" dedi. Üstad orada oturdu; "burada bir çay olsaydı içerdik, hâtıra oldurdu" dedi. Tabi ben çayı nerden götüreceğim, bulamadık.. Neyse biz oradan aşağıya deniz kenarına indik. Üstad: "Burada güzel bir yer olsa da otursak" dedi. Baktım karşıda bir bahçe var. Yaşlı bir adam da önünde oturuyor. Ben hemen kapıyı açtım, ona doğru gittim. Üstad; "gel gel" dedi ama, diyene kadar ben o adamın yanına gittim... "Biraz hava almak için burada dursak?" dedim. Adam: "Burası İngilizlerin yeri, yasak" dedi. Ben de döndüm... Dönünce daha ben Üstada bir şey

anlatmadan: "Bunlar benim kırk senelik düşmanım" dedi. Herhalde orası İngiliz sefaretı gibi bir yerdi. Ondan sonra biz döndük geldik, Üstad Çarşamba oturuyordu...

İstanbul Süleymaniye'de Nazif Çelebinin evinde, gizli ders yapılıyordu. (İsim benzerliği var: Bahsi geçen ağabey; İnebolulu Ahmet Nazif Çelebi değil, Isparta/Atabeyli Nazif Çelebi. O tarihlerde şimdi Suffa Vakfının olduğu yer onlara aitmiş. Ö. Özcan) İki tane mebus getirmişlerdi derse; Demokrat Parti mebuslarından... Orada kimin olduğunu şimdi hatırlamadığım bir kitap okudular. Arkasından da Risale-i Nur okundu. Risale okununca o gelen mebuslardan biri; "bu kimin eseridir?" diye sordu. Ama diğer kitabı sormamıştı. "Bu Bediüzzaman Hazretlerinin eseridir" dediler. O zaman ben size bir hatıra anlatayım dedi ve şunu anlattı: "Sene 1934-35 gibiydi... Bediüzzaman Hazretlerini Eskişehir'de mahkemeye vermişlerdi... İdamla yargılıyorlardı... Ben de o zaman Ankara'da Adalet Bakanlığında vazifeliydim. Benimle, "Eskişehir'deki Bediüzzaman'ı asın" diye Eskişehir'deki Müdde-i Umumiye'ye bir yazı gönderdiler. Ben de Eskişehir'e gittim... Fakat mahkemede Bediüzzaman öyle bir şey yaptı ki (savunma) asmaya bir imkan bulamadılar..." O zat bunu anlatmıştı orada, bunlar iki kişi Konya mebuslarındandı..

Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri İstanbul'daydı. Biz ona, önce böyle ayrı bir eser okunduğunu, sonra da Risale-i Nur okunduğunu hiç anlatmadığımız halde Üstad bize: "Bir yerde toplu olarak ders okurken, Risale okurken başka kitap okumayın; başka kitap okunurken de Risale-i Nur okumayın" dedi. Hâlbuki biz bir şeyden bahsetmemiştik.

-Üstad'ın tokadını yediniz mi Ahmet ağabey hiç?

-Her zaman tokadını yiyoruz... (gülüyor)

-Ahmet abi çok ince konuşuyorsun...

-İşte öyle bir zaman geçti gitti... Üstad ne diyor; Irmak gibi aktı gitti...

-Üstad Hazretlerinin cenazesine gittiniz mi?

-Üstad Hazretlerinin cenazesine gittim, fakat bir gün önce kaldırdıkları için yetişemedim.

ÜZEYİR ŞENLER: AHMET AYTIMUR BÜYÜĞÜMÜZDÜ, AĞABEYİMİZDİ

Üzeyir Şenler' den kaydettiğim hatıralardan, Ahmet Aytimur:

"Gençlik Rehberi davası dolayısıyla İstanbul'a gelen Üstad'a Ahmed Aytimur ağabeyler: "Üstadım Süleymaniye'de ev dersi var, siz de teşrif etseniz?" diye teklifte bulunmuşlar. Üstad da: "Kardeşim Risale-i Nur'un avukatı var, Ahmed Feyzi, O gitsin benim yerime" demiş. Bunu Aytimur Ağabey anlattı bana. O güzel dersler Üstadın feyzi ile oluyor tabii... Çünkü Ahmed Feyzi Ağabeyi derse gönderen O...

"Süleymaniye'deki Kirazlı Mescid Sokaktaki dersane ilk olarak 50 numaralı evdeydi. Orası yıkılınca 46 numaraya taşındı. 1962'den sonra Zübeyir ağabeyin on sene kalıp, 1971'de vefat ettiği dersanedir 46 numara. Abdurrahman Tan ağabeyin eviydi orası. (...) 1952 senesinde Muhsin Alev ve Ahmed Aytimur Ağabeyler burada kalıyordu. Muhsin Alev felsefe'de okuyordu, şu anda Almanya'dadır... Aytimur Ağabey hâla İstanbul'dadır. Ben onların yanında kalmaya başladım...

"Galip Gigin vardı, lise birinci sınıfta beraberdik. Onun babası Halk Partiliydi, bize muhalifti. Galip bir gün geldi: "Ben de size geleceğim, sizinle kalmak istiyorum. Yatağımı getirip buraya atacağım" dedi. "Tamam kardeşim gel" dedim. Ama Ahmet (Aytimur) ağabey: "Sen nasıl müsaade ediyorsun? Görüyorsun burası küçücük bir yer, sığmayız..." dedi. Hakikaten 46 küçük bir yerdir. "Abi gönümüz geniş olsun" dedimse de; "olmaz kardeşim sığmayız" dedi. O, olmaz dediye olmazdı. Çünkü o bizim büyüğümüzü, ağabeyimizdi...

"23 Mart 1960. Radyo Üstadın vefat ettiğini anons etmeye başladı. Biz İstanbul Süleymaniye'de 46 numaradayız. Ama ben inanamıyorum tabii... Hiç aklımıza gelmiyordu... Bekir Berk, Mehmet Fırıncı, Mehmet Emin Birinci, Ahmet Aytimur, Ben ve 46 numaralı

dersanenin sahibi Abdurrahman Tan. Altı kişi bir araba tuttuk, hep beraber bindik, Urfa'ya doğru gidiyoruz..."

Halil Yürür'den kaydettiğim Ahmed Aytimur:

"Zübeyir ağabey anlatmıştı: "Üstad hazretleri paralarını mendiline koyar, üzerine bir düğüm atarmış. Bir düğüm daha, bir daha, bir daha... Zübeyir ağabeye: "Ben bunları niye düğümlüyorum biliyor musun? Dedikten sonra, "Sen almayasın" diye cevabını vermiş. Bundan Zübeyir ağabey şöyle mana çıkarmış: Risale-i Nurun parasına tayinatına sahip ol." Risale-i Nur'un bu hesabını Ahmet Aytimur'a Zübeyir ağabey vermiştir."